

POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY
Krajské ředitelství policie Středočeského kraje
Územní odbor Beroun
Služba kriminální policie a vyšetřování
Oddělení obecné kriminality
Tyršova 1635, 266 50 Beroun

Č. j. KRPS-40309-17/TČ-2011-010271

Beroun 29.06.2012

Počet stran: 6

U S N E S E N Í

Podle § 160 odstavec 1 trestního řádu se zahajuje trestní stíhání osoby

Jan ŠINÁGL, nar. 09.12.1952 v BEROUN, trv. bytem BRATŘÍ NEJEDLÝCH 335, 267 53 ŽEBRÁK, nezaměstnaný, nevýdělečně činný jako publicista

jako obviněného ze spáchání přečinu

popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že

prostřednictvím veřejně dostupné počítačové sítě na svých webových stránkách www.sinagl.cz, ve svých článcích "Tisková zpráva: MS Praha versus Sudetoněmecké krajanské sdružení v České republice" ze dne 29.03.2011 a "7 dní ... a sbohem Sudety" ze dne 14.10.2011, hrubým způsobem zpochybňoval zločiny nacistů spáchané proti českému národu na území Protektorátu Čechy a Morava v období od nástupu Reinharda Heydricha do funkce zastupujícího říšského protektora v roce 1941 a v době následující po atentátu na Reinharda Heydricha spáchaného 27. 5. 1942, když uvedl

v článku s názvem "Tisková zpráva: MS Praha versus Sudetoněmecké krajanské sdružení v České republice" ze dne 29.03.2011 mimo jiné tento text: "Heydrich Je málo známo, že po atentátu na Heydricha (jenž se uskutečnil proti vůli domácího odboje) se vzedmula vlna celonárodního odporu. Atentátníci měli v očích průměrného Čecha podobný obraz jako dnes bratři Mašínové, tedy jako ten, kdo neodpovědně narušil pohodlnou kolaboraci a stavěl před nás obtížná a nepohodlná morální dilemata. Udavačů se tehdy v Praze našly stovky, ne-li tisíce, a dvoumilionová odměna za pomoc při vypátrání vrahů byla nakonec rozdělena na tolik dílů, že k zamaskování této skutečnosti bylo třeba vymyslet hlavního zrádce Karla Čurdu. Heydrich to s Čechy uměl. Hned při nástupu do funkce zrušil nerovnost v potravinových přidělech a dalšími opatřeními si dokázal získat srdce průměrného, trochu zbabělého a velmi konformního Čecha, který pochopil, že pokud bude svědomitě pracovat pro Říši, Říše se o něj postará a nebude mu nic chybět, naopak, pokud bude dělat potíže, čeká ho zlý osud. Heydrich si byl svou politikou jist, dokonce natolik, že si dovolil cestovat do Protektorátu v otevřeném automobilu a bez ochranky, což by bylo kdekoli jinde v okupované Evropě nemyslitelné. Protektorát byl zkrátka takovým malým rájem na zemi. Heydrichova politika fungovala, a to je problém, kteří s ním dodnes Češi mají. A ostatně, úplně objektivně,

porovnáme-li zastupujícího protektora s těmi hlavami státu, které přišly po něm, musíme férově uznat, že Heydrich mezi nimi nevychází jako ten nejhorší. Počet obětí jeho vlády je jen zlomkem obětí poválečné genocidy a se způsobem, jak v 50. letech vládli komunisté, se nedá vůbec srovnat. Táže se, neměl by být také Heydrich vyznamenán zákonem o zásluhách, anebo neměla by se minimálně v místě atentátu pořádat pietní shromáždění přinejmenším stejně početná, jaké se letos sešlo u hrobu zločince a masového vraha Klementa Gottwalda?"

a v článku s názvem "7 dní ... a sbohem Sudety" ze dne 14.10.2011, ve kterém autor komentuje film stejného názvu jako název publikovaného článku a ve kterém mj. uvedl tento text: "Vyčkejme, zda se tomuto filmu podaří změnit vnímání a pohled na tuto tragickou dobu. Nebude to jednoduché po letošním velkofilmu LIDICE, pojednávající o nacistickém masakru, při kterém bylo usmrceno 172 lidí (podotýkám, že pouze muži a v době války). Národ je proto opět protiněmecky naladěný. Kromě toho se rádo argumentačně k tématu lidického tématu vrátí, pokud se jedná o ospravedlnění zločinů, spáchaných na českých Němcích při odsunu, resp. vyhnání, po skončení II. světové války v roce 1945."

a tyto statě zveřejnil i přesto, že jsou ve zřejmém rozporu s Úmluvou o zabránění a trestání zločinu genocidia ze dne 8. prosince 1948, sjednanou na III. Valném shromáždění Organizace spojených národů a s Úmluvou o nepromlčitelnosti válečných zločinů a zločinů proti lidskosti, přijatou dne 26. listopadu 1968 v New Yorku,

t e d y: veřejně zpochybňoval nacistické genocidium nebo jiné zločiny nacistů proti lidskosti.

O d ů v o d n ě n í

Usnesení o zahájení trestního stíhání bylo vydáno na podkladu písemných materiálů nashromážděných v rámci prováděného prověřování podle § 158 trestního řádu, zejména na podkladu oznámení Bohuslava Hubálka, nar. 24. 1. 1933, podané Krajskému státnímu zastupitelství v Praze, prostřednictvím advokáta JUDr. Jana Vondráčka ze dne 9. 9. 2011, které bylo doručeno zdejší součásti policie dne 28. 11. 2011, dále na podkladu trestního oznámení Martina Michala a Heleny Vondráčkové, zastoupené advokátkou Mgr. Janou Gavlasovou, doručeno zdejší součásti policie dne 14. 11. 2011, na základě zajištěných článků s názvem "Tisková zpráva: MS Praha versus Sudetoněmecké krajské sdružení v České republice" ze dne 29.03.2011 a s názvem "7 dní ... a sbohem Sudety" ze dne 14.10.2011, které prostřednictvím veřejně dostupné počítačové sítě na svých webových stránkách www.sinagl.cz uveřejnil Jan Šinágl, nar. 09.12.1952 a na základě odborného vyjádření Ústavu pro studium totalitních režimů, Siwiewcova 2, Praha 3.

Z webových stránek www.sinagl.cz bylo zjištěno, že zde byly zveřejněny články:

Článek s názvem "Tisková zpráva: MS Praha versus Sudetoněmecké krajské sdružení v České republice" ze dne 29.03.2011, ve kterém mimo jiné uvedl tento text: "Heydrich Je málo známo, že po atentátu na Heydricha (jenž se uskutečnil proti vůli domácího odboje) se vzedmula vlna celonárodního odporu. Atentátníci měli v očích průměrného Čecha podobný obraz jako dnes bratři Mašínové, tedy jako ten, kdo neodpovědně narušil pohodlnou kolaboraci a stavěl před nás obtížná a nepohodlná morální dilemata. Udavačů se tehdy v Praze našly stovky, ne-li tisíce, a dvoumilionová odměna za pomoc při vypátrání vrahů byla nakonec rozdělena na tolik dílů, že k zamaskování této skutečnosti bylo třeba vymyslet hlavního zrádce Karla Čurdu. Heydrich to s Čechy uměl. Hned při nástupu do funkce zrušil

nerovnost v potravinových přidělech a dalšími opatřeními si dokázal získat srdce průměrného, trochu zbabělého a velmi konformního Čecha, který pochopil, že pokud bude svědomitě pracovat pro Říši, Říše se o něj postará a nebude mu nic chybět, naopak, pokud bude dělat potíže, čeká ho zlý osud. Heydrich si byl svou politikou jist, dokonce natolik, že si dovolil cestovat do Protektorátu v otevřeném automobilu a bez ochranky, což by bylo kdekoli jinde v okupované Evropě nemyslitelné. Protektorát byl zkrátka takovým malým rájem na zemi. Heydrichova politika fungovala, a to je problém, kteří s ním dodnes Češi mají. A ostatně, úplně objektivně, porovnáme-li zastupujícího protektora s těmi hlavami státu, které přišly po něm, musíme férově uznat, že Heydrich mezi nimi nevychází jako ten nejhorší. Počet obětí jeho vlády je jen zlomkem obětí poválečné genocidy a se způsobem, jak v 50. letech vládli komunisté, se nedá vůbec srovnat. Táží se, neměl by být také Heydrich vyznamenán zákonem o zásluhách, anebo neměla by se minimálně v místě atentátu pořádat pietní shromáždění přinejmenším stejně početná, jaké se letos sešlo u hrobu zločince a masového vraha Klementa Gottwalda?"

Článek s názvem "7 dní ... a sbohem Sudety" ze dne 14.10.2011, ve kterém autor komentuje film stejného názvu jako název publikovaného článku a ve kterém mimo jiné uvedl tento text: "Vyčkejme, zda se tomuto filmu podaří změnit vnímání a pohled na tuto tragickou dobu. Nebude to jednoduché po letošním velkofilmu LIDICE, pojednávající o nacistické masakru, při kterém bylo usmrceno 172 lidí (podotýkám, že pouze muži a v době války). Národ je proto opět protiněmecky naladěn. Kromě toho se rádo argumentačně k tématu lidického tématu vrací, pokud se jedná o ospravedlnění zločinů, spáchaných na českých Němcích při odsunu, resp. vyhnání, po skončení II. světové války v roce 1945.

Dne 5. 1. 2012 byl podle § 105 odst. 1 tr. řádu, požádán o vypracování odborného vyjádření z oboru politologie, historie, sociologie a lingvistiky, Ústav pro studium totalitních režimů, Siwecova 2, Praha 3. Dne 20. 2. 2012 bylo tímto ústavem vypracováno požadované odborné vyjádření ve kterém je uvedeno, že na rozdíl od tvrzení autora uvedených článků, byla skutečnost taková, že atentát na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha vedl na území Protektorátu Čechy a Morava v době po 27. 5. 1942 k rozpoutání takové vlny masového teroru, jaké novodobé dějiny českého národa doposud nepoznaly, veřejnost byla masivním terorem a německými demonstracemi síly na nejvyšší míru zastrašena, každodenní popravy mužů, žen a patnáctiletých dětí vyvolávaly zděšení, avšak hovořit v této souvislosti o vlně celonárodního odporu vůči atentátníkům je nepatřičné, dobové úřední dokumenty nasvědčují o nárůstu odboje, a především o podpoře parašutistů ze strany veřejnosti, jako "narušitelé pohodlné kolaborace" byli parašutisté vnímáni jen skutečnými kolaboranty a loajální částí hlavně německého obyvatelstva, nelze hovořit o uvolnění poměrů v Protektorátu Čechy a Morava v souvislosti s nástupem Heydricha kdy Adolf Hitler zadal Heydrichovi tyto úkoly: "zajistit v tomto prostoru jednoznačně a se vší tvrdostí, aby obyvatelstvo, pokud je české národnosti, pochopilo, že se nelze vyhýbat realitě příslušnosti k Říši a poslušnost vůči ní", Heydrich ve svém úvodním proslovu ke špičkám německé správy a exekutivy stručně charakterizoval nový politický kurz okupační politiky (germanizace, známé úvahy rozdělení Čechů do 4 skupin podle kvality rasy a smýšlení, likvidace českého národa těmito metodami, asimilací rasově hodnotných a správně smýšlejících Čechů, znemožnění reprodukce rasově nehodnotných ale správně smýšlejících, převýchovu, nebo pokud to nepůjde, zastřelením rasově hodnotných Čechů nesprávného smýšlení, evakuací rasově bezcenných a nepřátelsky smýšlejících Čechů "na Východ"), není pravda, že atentát na Heydricha se uskutečnil proti vůli domácího odboje, je pravda, že někteří členové domácího odboje vyjádřili s atentátem nesouhlas, není pravda, že by se vyskytly tisíce udavačů, je pravda, že se vyskytlo několik set udavačů, Reinhard Heydrich ohlásil "sociální opatření" ve prospěch pracujícího dělnictva, uplatňoval politiku "cukru a biče" - tj. sociální výhody dělníkům versus brutální perzekuce vůči všem neloajálním a nepřátelům, celkový

počet obětí tzv. prvního stanného práva se uvádí 446 osob, ve skutečnosti bylo obětí mnohem více, mnoho obětí bylo mezi tisíci deportovanými do koncentračních táborů, Heydrich přinesl vlnu zostřeného teroru a drakonických opatření, tvrdost rozsudků měla vyvolat u českého národa zdrcující dojem, Heydrich měl za úkol zlomit každý odpor v zárodku a přitom systematicky likvidovat nejlepší, a proto nejnebezpečnější české síly, ekonomický potenciál plně zapojit do válečného hospodářství, v takto nastoleném "klidu a pořádku" zintenzivnit zbrojní a zemědělskou produkci, atentát na Reinharda Heydricha byl nejvýznamnější akcí čs. zahraničního a domácího odboje za druhé světové války.

Dále bylo v rámci prověřování zjištěno, že při nacistickém masakru z 9. na 10. června 1942 v Lidicích, došlo k zastřelení 173 mužů na místě, celkový počet obětí na životech lidických obyvatel je však na rozdíl o údajů uvedených v článku "7 dní ... a sbohem Sudety" 340 (292 mužů, 60 žen a 88 dětí). Tato událost však nebyla jediným aktem odplaty nacistů v souvislosti s atentátem na Reinharda Heydricha. Dne 24. 6. 2012 stihl stejný osud jako Lidice obec Ležáky. Do počtu obětí na životech nacistické perzekuce spojené s atentátem na Reinharda Heydricha je však nutno započítat kromě obyvatel Lidic a Ležáků i další oběti na lidských životech. Podle některých pramenů o život přišlo v odvetu za atentát na Reinharda Heydricha až na 5000 českých obyvatel.

Jan Šinágl v této věci podal dne 26. 6. 2012 vysvětlení v souladu s ust. § 158 odst. 6 trestního řádu, kdy uvedl, že jako demokrat a antikomunista nemůže podporovat žádné formy násilí a nespravedlnosti, bez ohledu na zemi, národnost či náboženství. Vždy se svou činností angažovaného občana a publicisty snaží prakticky i formou osvěty, bojovat proti všem formám porušování základních lidských práv a svobod. Proto je pro něj nepředstavitelné, že někdo mohl dojít čtením článků na mém webu k tomu, že by popíral, zpochybňoval, schvaloval, ba ospravedlňoval jakékoliv genocidium dle § 405 trestního zákoníku. Pod oběma inkriminovanými články je podepsán, jejich obsahem jsou i citace jiných autorů, případně odkazy na dokumenty na internetu. Neměl v úmyslu vyvolat mezi čtenáři zmíněných článků sympatie k fašistickému hnutí, k politice nacistického Německa, či sympatie k jeho představitelům. Něco takového ho ani ve snu nemůže napadnout. Jedním z markantních prvků mé činnosti je i jasné odsuzování zločinů nacismu, fašismu a komunismu. Popis postoje českého obyvatelstva k atentátu na Heydricha a komentář k politice Heydricha vůči Čechům v článku Tisková zpráva: "MS Praha versus Sudetoněmecké krajanské sdružení v České republice" je citací článku pana Tomáše Peciny, který nepochybně tyto údaje má podloženy archivními dokumenty, či jiným dobovými zprávami. Citace je v článku uvedena kurzívou. Článek Tomáše Peciny se objeví po kliknutí na jméno „Heydrich“. Dále Jan Šinágl uvedl, že osoba říšského protektora Heydricha je mu samozřejmě, tak jako každému jinému Čechovi známá. O jeho projevu slyšel, možná i kdysi četl jeho části na internetu, konkrétně kdy a co, si již nevzpomíná. Na otázku, proč uvedl v článku "7 dní ... a sbohem Sudety", že při nacistickém masakru v Lidicích bylo usmrceno 172 lidí s poznámkou, že se jednalo pouze o muže a v době války, když je doloženo, že celkový počet obětí na životech lidických obyvatel je 340, uvedl že údaj, který zveřejnil, se týká konkrétní události v určitém časovém úseku, který je doložitelný. V žádném případě nezpochybňuje počet nevinných obětí při lidickém masakru. Pouze upozorňuje i na jiné zločiny a bezpráví, aby si i veřejnost mohla sama porovnat a učinit názor. Pochopitelně může vzniknout dojem, že se věnuje více otázce obětí českých Němců, než českých obětí nacismu. To nemá nic společného s podjatostí, či upřednostňováním jiných nevinných obětí. Pouze se snaží upozornit i na oběti, které má na svědomí česká strana a o kterých se během totality a z velké části i v polistopadové době nemluví, nebo se bagatelizují, nekonkretizují, zatímco o zločinech páchaných nacisty se u nás permanentně mluví konkrétně a jmenovitě, už takřka 70 let. Dále uvedl, že jen zdůrazňuje, že bude vždy upozorňovat na nespravedlnost, bezpráví, porušování základních lidských práv a svobod,

bez ohledu na místo a národnost. Tyto oběti se v drtivé většině ničím neprovinily, jejich jedinou "vinou" bylo jen to, že hovořily pouze německy nebo i německy.

Na III. Valném shromáždění Organizace spojených národů byla sjednána Úmluva o zabránění a trestání zločinu genocidia ze dne 8. prosince 1948. Tuto úmluvu podepsalo i Československo a následně byla vydána Vyhláška ministra zahraničních věcí č. 32/1955 Sb. o Úmluvě o zabránění a trestání zločinu genocidia. V této Úmluvě se genocidiem rozumí kterýkoli z dále uvedených činů, spáchaných v úmyslu zničit úplně nebo částečně některou národní, etnickou, rasovou nebo náboženskou skupinu jako takovou. Jedná se o usmrcení příslušníků takové skupiny; způsobení těžkých tělesných ublížení nebo duševních poruch členů takové skupiny; úmyslné uvedení kterékoli skupiny do takových životních podmínek, které mají přivodit její úplné nebo částečné fyzické zničení; opatření směřující k tomu, aby se v takové skupině bránilo rození dětí a násilné převádění dětí z jedné skupiny do jiné. Z obecně známých historických faktů je naprosto zřejmé, že v době existence Protektorátu Čechy a Morava se němečtí nacisté genocidia na českém obyvatelstvu dopustili.

Dne 26. listopadu 1968 byla v New Yorku přijata Úmluva o nepromlčitelnosti válečných zločinů a zločinů proti lidskosti. Jménem tehdejší Československé socialistické republiky byla Úmluva podepsána v New Yorku dne 21. května 1969. Dne 5. března 1974 byla vydána Vyhláška ministra zahraničních věcí č. 53/1974 Sb. o Úmluvě o nepromlčitelnosti válečných zločinů a zločinů proti lidskosti. Zde je uvedeno, že promlčení se nebude vztahovat mimo jiné zločiny i na zločin genocidia a to bez ohledu na dobu jeho spáchání.

Jan Šinágl se prezentuje jako angažovaný občan a nezávislý publicista. Článkem 17 zákona č. 2/1993 Sb. Listiny základních práv a svobod, je zaručena svoboda projevu a právo na informace, každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem, nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Současně se zde také uvádí, že svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

Jan Šinágl uvedl, že není autorem části článku s názvem "Tisková zpráva: MS Praha versus Sudetoněmecké krajanské sdružení v České republice" ze dne 29.03.2011 pojednávající o životě českého obyvatelstva na území tehdejšího Protektorátu Čechy a Morava, o postoji českého obyvatelstva k atentátu na Reinharda Heydricha a charakterizující osobu Reinharda Heydricha. Dále uvedl, že osoba Reinharda Heydricha je mu známá, že v žádném případě nezpochybňuje počet nevinných obětí při lidickém masakru. Ve svých člancích neuvedl, že se jedná o citaci jiného autora, neupřesnil zde, z jakého důvodu uvedl nižší počet obětí lidické tragédie. Citaci jiného autora převzal, aniž by si z jiných zdrojů ověřil fakta.

Oba uvedené články obsahují prvky zpochybňování nacistického genocidia nebo jiných zločinů nacistů proti lidskosti.

Vzhledem k tomu, že prověřováním podle § 158 trestního řádu zjištěné a odůvodněné skutečnosti nasvědčují tomu, že byl spáchán trestný čin a je dostatečně odůvodněn závěr, že jej spáchala určitá osoba, bylo rozhodnuto o zahájení trestního stíhání této osoby jako obviněného.

6. strana

usnesení o zahájení trestního stíhání dle § 160/1 tr. řádu

Poučení:

Proti tomuto usnesení je přípustná stížnost, kterou je možno podat do tří dnů od doručení u policejního orgánu, který usnesení vydal. Stížnost nemá odkladný účinek.

por. Antonín Klika, DiS.
komisař

